

— "Εχω τὸ σκοπό μου.
 'Ο Βάσκα ἀπόρησε πολύ, τί νὰ ἦτο τάχα αὐτὸς ὁ "ασκοπὸς";
 — "Ἐχεις φουντούκια;
 — Ναι, πάρε' τὰ βρήκα στὴ φωλιὰ ἐνὸς σκιούρου.
 — Ποῦ;
 — Ἐσημάδεψα τὸ δένδρο γιὰ νὰ μὴ τὸ χάσω.
 — Θὰ μοῦ τὸ δείξεις καὶ μένα;
 — Ἐννοεῖται. Πᾶμε τώρα οἱ δυὸ μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

'Ο Σάσας συμβουλευέται τὸν Βάσκαν.

'Ο Σάσας καὶ ὁ Βάσκας ἐπῆραν κα- λάθια καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ δάσος.
 — Ἐρεῖς, μοῦ ἤλθε μιὰ ιδέα, εἶπεν ὁ πρῶτος.
 — Σὺν τί ιδέα; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος μὲ προσποιήτην ἀδιαφορίαν.
 — Θὰ σοῦ τὴν πῶ... ἀλλὰ νὰ μὴ με προδώσης.
 — Τί δηλαδῆ;
 — Νά, νὰ μὴν πῆς σὲ κανένα τίποτε.
 — Καὶ γιὰτί νὰ μὴν πῶ;
 — Γιὰτί δὲν κάνει.
 — Ἐ, ἀφοῦ δὲν κάνει, δὲν θὰ πῶ τίποτε.

— Ὅρκισου.
 — Τὸ ὀρκίζομαι.
 — Ἐρεῖς, Βάσκα, θὰ φύγω.
 — Θὰ φύγῃς;
 — Ναι.
 'Ο Βάσκας ἄφισε κάτω τὸ καλάθι του.
 — Θὰ φύγῃς; Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;
 — Στὸ σπίτι, στὴ μαμά... Ἐδῶ στενωχωριέμαι.

— Ἀλήθεια... στὸ σπίτι σεῖς περνᾶτε καλά. Τρῶτε ὅσο θέλετε καὶ ὅτι θέ- λετε... Ἐχεις δίκην... κ' ἐγὼ στὴ θέσι σου θὰ ἔφευγα.
 — Τότε λοιπόν... ἔρχεσαι μαζί μου;
 — Ποῦ;
 — Στὸ σπίτι μου.
 — Ἄ... ὅσο γι' αὐτό... πρέπει ἀ- κόμα νὰ σκεφθῶ...

— Τί νὰ σκεφθῆς;
 — Ἐγὼ ἐδῶ περνῶ καλά. 'Ο Πάρ- ριν Σίλιτς δὲν μαλῶνει. Ἡ Μελανία εἶνε καλὴ. Εἶδες πόσα μᾶς ἔβαλε τώρα νὰ φᾶμε; Καὶ γιὰ τὸ βράδυ θὰ κάμη φαρόσουπα.

— Ἀλήθεια, ἐστὸ σπίτι σου δὲν ἦσουν καλλίτερα.
 — Ἐμεῖς, βλέπεις, εἶμεθα πτωχοί.
 — Ἐχεις συγγενεῖς;
 — Ἐνα θεῖο... μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ποῦ δὲν ὑπάρχει βέργα, ποῦ νὰ μὴ μοῦ τὴν ἔσπασε ἐντὶ ράχη μου!
 — Σὲ παίρνω ἐγὼ ἐστὸ σπίτι μου.
 — Γιὰ ὑπηρετήν;
 — Ναι.
 — Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἐγὼ ὑπηρετῆς σου. Ἐδῶ, βλέπεις, εἶμαι ὁμοῖος σου.

'Ἐπειτα ἐγὼ ἐργάζομαι, δὲν ἔχω ἀνάγ- κη νὰ μ'πῶ ὑπηρετῆς. Ὅστε σακάτης εἶμαι, οὔτε ἄρρωστος. Ὅχι, ὄχι, ἀν- θὲς νὰ φύγῃς, φύγε' ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ ποῦ εἶμαι.

— Ὄστε μ' ἀφίνεις ἐμένα;
 'Ο Βάσκας ἠσθάνθη ἐντροπήν.
 — Δηλαδῆ... θέλω νὰ πῶ... δὲν θέλω νὰ δυσανεγῶ τὴ Μελανία... νὰ τῆς φανῶ ἀχάριστος...
 — Γιὰτί ἀχάριστος;
 — Μὰ γιὰ πῆς μου. Ἡ Μελανία μοῦ ἔρραψε δυὸ πουκάμισα;
 — Ναι.

— Ἀπὸ διὰνα, μὲ κουκκίδες κόκ- κινες;
 — Ἐπειτα;
 — Δὲ μοῦρραψε κ' ἓνα πανταλόνι, ἀπὸ δῆμιτο κρουστό;
 — Ναι.
 — Ἐ, μπορῶ λοιπὸν νὰ τὴν ἀφίσω καὶ νὰ φύγω, χωρὶς νὰ φανῶ ἀχάριστος σὰν φεῖδι;

— Μὰ τῆς ἐδοῦλεψες ἀρκετά.
 — Δὲ βαρύνεσαι! Ἡ δουλειὰ ἢ δική μου εἶνε γιὰ τὸν τύπο. Δὲν τὴν χρειά- ζονται. Καὶ χωρὶς ἐμένα θὰ ζοῦσαν.
 Ἐπειτα ὁ Πάρρην μοῦ ἔταξε παπούτσια γιὰ τὸν χειμῶνα καὶ γούνα... γούνα, ακοῦς;
 — Τότε λοιπὸν θὰ φύγω μόνος μου.
 — Ἀμὴ οἱ λύκοι;
 — Δὲν τοὺς φοβάμαι. Θὰ πηγαίνω ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι. Θυμᾶμαι τὸ δρόμο... Ἐ, ἀφοῦ μὲ ἀφίνεις ἐσύ! ... Ὅλο τὸν καιρὸ ἤμεθα μαζί.

Ἡ καρδιά τοῦ Βάσκα συνεσφίχθη. Ἀλήθεια, πάντοτε ἦσαν μαζί, ἀχωρί- στοι...
 — Μὰ γιὰτί, γιὰτί θέλεις νὰ φύγῃς; Δὲν εἶνε ἀνοησία;
 — Ἄν μείνω ἐδῶ, θὰ πεθάνω.
 — Καὶ δὲν κυττάζεις τὰ μούτρα σου στὸν καθρέφτη; Γιὰ θάνατο εἶσαι, μὰ τὸ ναί!

— Θέλω τὴ μητέρα μου.
 — Κ' ἐγὼ θέλω τὴ Μελανία. Ἐ, ἀν ἡ Μελανία...
 — Τί;
 — Ἄν ἔφευγε κ' αὐτὴ μαζί μας... Καὶ ἔξαφνα, ὡς νὰ συνησθάνθη τί ἀνοηστὴν εἶπε, ὁ Βάσκας τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Σάσαν:

— Γιὰτί μὲ κάνεις ἔτσι; Γιὰτί μοῦ σχίζεις τὴν καρδιά;... Νομίζεις πῶς μοῦ εἶνε εὐκόλο νὰ ἀφίσω νὰ φύγῃς... Καλ- λίτερα νὰ μ' ἐκτυποῦσες παρά ποῦ μοῦ λὲς τέτοια πράγματα. Νά, θὰ φοφῆσῃς στὴ στέππα σὰν σκουληκί!

'Ο Βάσκας ἐπέταξε τὸ καλάθι του, ἔπεσε κάτω καὶ αὐτὸς, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει.
 — Μὰ γιὰτί κάνεις ἔτσι;
 — Γιὰτί εἶσαι σκληρός, κανένα δὲν λυπᾶσαι!

— Τί ἀνόητος ποῦ εἶσαι, Βάσκα! Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι θέλω νὰ πάγω στὴ μητέρα μου;... Ἀλήθεια... ἐσύ δὲν ἔχεις μητέρα.

— Νομίζεις λοιπὸν πῶς ὁ θεὸς σου σ' ἔφερε ἐδῶ χωρὶς τὴν ἀδεία τῆς;
 — Ἀδιάφορο. Νομίζεις ὅτι τώρα δὲν θὰ λυπᾶται ποῦ δὲν μὲ βλέπει;
 — Ποῖός ξέρει! Μὲ τὴ ζωὴ ποῦ κά- νει, μὲ τὰ καλά ποῦ τρώγει, μπορεῖ καὶ νὰ μὴ λυπᾶται.
 — Τί λὲς! Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πῶς κλαίει νύκτα-μέρα.

— Καὶ δὲν τρώγει καθόλου;
 — Ὄψ, καυμένει ὅλο τὸ φαί συλλο- γίζεσαι!... Τίποτε δὲν καταλαβαίνεις!
 'Ο Βάσκας ἐσηκώθη, ἐσκούπισε τὰ μάτια του μὲ τὸ χέρι, κ' ἐπῆρε τὸ καλάθι. Ἐπεριπάτησαν ὀλίγον σιωπηλοί. Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ποτάμι, ὁ Βάσκας ἐκάθησεν εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἤρχισε νὰ λέγη μελαγχολικῶς:

— Νομίζεις ὅτι πάντα μὲ τὸ θεῖο μου ζοῦσα; Εἶχα κ' ἐγὼ, μιὰ φορὰ, μητέρα. Ἄ, εἶνε ὠρατὸ νὰ ἔχη κανεὶς μητέρα!...
 'Ο Σάσας τὸν ἤκουε, κυττάζων τὸ νερόν, τὸ ὅποιον ἐσπινθηροβόλουσε.

— Πολλὲς φορὲς τὴ νύκτα ξυπνοῦσα καὶ τὴν εὔρισα κοντὰ μου... καὶ μοῦ ἐχάιδεσε τὰ μαλλιά... Ἄ, τί τρυφερά ποῦ εἶνε τὰ χέρια τῆς μάννας! Τὰ καλ- λίτερα πράγματα αὐτῆς μοῦ τὰ ἔδινε. Καὶ ποτὲ δὲν μ' ἐμάλωνε, ποτὲ δὲν μ' ἐκτυποῦσε. Μ' ἔλεγε «πούλι τῆς...» Μοῦ ἔλεγε τόσφ γλυκὰ λόγια, ποῦ καὶ τώρα καμμιὰ φορὰ, τὴ νύκτα, τὰ θυμᾶ- μαί κ' εὐχαριστιέμαι... Ἐπειτα, ἅμα πέθανε καὶ τὴν ἔθαψαν, ὁ θεὸς μου εἶπε: «Ἐχε τὸ νοῦ σου τώρα, γιὰτί σοῦ σπάζω τὸ κεφάλι!» Ὅλα ἄλλαξαν ἀπὸ τότε. Πᾶνε καὶ τὰ ὠραῖα πράγματα καὶ τὰ γλυκὰ λόγια. Ἐτρωγα ξύλο!... Μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά, μ' ἔθριζε... Γιὰτί ἡ Μελανία δὲν μὲ βρίζει; Ὅχι, ἀδελφέ, δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ.

Ἐσένα σὲ περιμένει ἐκεῖ ὠραῖα ζωὴ. Ἐμένα ὁμοῦ; Τί, νὰ γίνω ὑπηρετῆς; Κάθε ἄλλο καλλίτερα παρ' αὐτό. Θέλω νὰ εἶμαι χωρικός, νὰ ἔχω τὴν καλὴν μου, τίς ἀγελάδες μου, τὸ ἄλογό μου.
 — Ὅπως θέλεις' ἐγὼ θὰ φύγω μό- νος μου.

Καὶ τὰ παιδιά ἐμελαγχόλησαν πολύ. Καὶ τὰ δύο ἠσθάνοντο ὅτι ἴσως θάπεχω- ρίζοντο διὰ παντός.

'Ο Κολοβὸς ἐκάθησε ἀνάμεσά των. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἦτο μελαγχολικός, διότι ὡς πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος σκύλος, ἐννοοῦσε τὴν λύπην τῶν κυρίων του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Εἰς τὸ κτήμα τοῦ γείτονος.
 Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐξύπνησαν τὰ παιδιά ἀπὸ τὰ χαράγματα. Ὅλον τὸ

χωρίον ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐρ- γασθῆ εἰς τὸ κτήμα τοῦ γείτονος.

'Ο Πάρρην ἦτο εἰς τὴν αὐλὴν μὲ τοὺς υἱούς του καὶ ἐτοίμαζαν ἄξινας καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα. 'Ο πρῶτὸς ἀήρ, τὸν ὅποιον ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη θερμάνῃ, μὲ τὰς ἀκτῖνάς του, ἔκαμνε τὰ νυσταγ- μένα ἀκόμη παιδιά νὰ ριγοῦν. 'Ο Σάσας εἶχε μεγάλην ὄρεξιν νὰ ξανα- κοιμηθῆ, ἀλλ' ἦτο ἤδη συνειθισμένος νὰ ὑποχωρῆ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινῆς ζωῆς, συναισθανόμενος ὅτι ἦτο μέλος τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐργατικῆς οἰκογενείας καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμνῃ, ὅτι ἔκαμναν ὅλοι.

— Θὰ ζεσταθῶμε πολύ γρήγορα, ἔλεγαν οἱ ἄνδρες. Ἀκόμη λίγο, καὶ θὰ πετάξουμε ὅλα ὡς τὸ πουκάμισο, καὶ θὰ παρακαλοῦμε τὸν ἀφέντη τὸν ἥλιο νὰ μᾶς ἐλεήσῃ. Ἐμπρός, ἀδελφίκα! Καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἐβγαλαν ὅλοι τὰ καπέλλα των καὶ ἐσταυροκοπήθησαν.
 Ἐκλείσαν τὴν θύραν, τὸ σπίτι ἔμεινε ἀδειανόν. Τὰ χέρια τῆς Μελανίας ἐχρειά- ζοντο ὅσον καὶ τὰ ἀνδρικά. Μακρόθεν ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν κοριτσιῶν, τὰ ὅποια ἐπήγαιναν εἰς τὸν τόπον τῆς γε- νικῆς συναντήσεως. Ὅλον τὸ χωρίον εἶχε σηκωθῆ εἰς τὸ ποδάρι. Καὶ πρὶν ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος, ὅλοι, ἄνδρες, γυναῖ- κες καὶ παιδιά, εἶχαν συναθροισθῆ εἰς τὸ κτήμα.

'Ο Βάσκας δὲν ἀπεχωρίζετο πλέον τὸν σύντροφόν του. Ὅσον ἠσθάνετο νὰ πλησιάζῃ τὴν ὄρα τοῦ χωρισμοῦ, τόσον ἠῤῥεταν ἢ συγκλίνετο τὸ καὶ ὁ διασταγ- μὸς του. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδιά του εἶχε χωρισθῆ εἰς δύο: τὸ ἓνα μέρος ἦτο τῆς Μελανίας, τὸ ἄλλο ἦτο τοῦ Σάσα.

— Τοῦλάχιστον σήμερα, ἐσυλλογι- ζετο, θὰ ἐργασθῶμε μαζί. Καὶ ἡ σκέψις αὐτῆ τοῦ ἔδιδεν ὀλίγον θάρρος.

'Ο Πάρρην τοὺς ἔδειξε μερικὸς κορμούς δένδρων, τοὺς ὁποίους ἐδιάλε- ξεν ὥστε νὰ μὴν εἶνε πολὺ ὀγκώδεις. Ἐπρεπε νὰ κόψουν τὰς ἐξωτερικὰς ρί- ζας καὶ νὰ τὰς ἀποσπάσουν. Οἱ κορμοὶ τότε θὰ ἐξερριζώνοντο τελείως καὶ τὸ ἔδοςος θὰ ἐκαθαρίζετο.

'Ο Σάσας καὶ ὁ φίλος του ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν των μὲ ζήλον. Ἡ ρίζα ἦτο τόσον σκληρὰ, ὥστε ἀντηχοῦσεν ὡς χαλυδδίνῃ ὅταν τὴν ἐκτυποῦσαν μὲ τὸν πέλεκυν.

'Ο Σάσας δὲν εἶχε κόψῃ καλὰ-καλὰ τὴν πρώτην του ρίζαν, ὅταν ἴδρασε καὶ ἠναγκάσθη νὰ βγάλῃ τὴν βλοῦζαν του καὶ νὰ μείνῃ μὲ τὸ ποκάμισον.

Ἡ ἐργασία ἐκείνη, μετὰ τὴν ὀλονύ- κτιον ἀκίνησίαν, τοῦ ἔκαμνεν εὐχαρί- στησιν. Τὸ σῶμα ἀποζήτουσε τὴν κίνη- σιν καὶ τὴν κόβρασιν.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Βάσκα ἐφαίνετο ὡς

χρυσὴ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Μὲ πόσῃ δυνάμει κ' ἐπιτηδεϊότητα κατέφερε τὸν πέλεκύν του! Ἀλλὰ καὶ ὁ Σάσας δὲν ἐπήγαινε ὀπίσω. 'Ο Πάρρην τοὺς ἐ- πληρώσασε καὶ εἶπε:

— Μπράβο, παιδιά! Ἐ, Ἀλέξανδρε Ἀλεξάνδρουιτις, ἔγινες τώρα πιά σωστὸς χωριάτης!
 (Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ'. (Συνέχεια)

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ — Μπράβο, παι- διά μου! Τώρα ὅμως νὰ πάτε στὸ καλὸ, γιὰτί εἴσθε ἱκανὰ νὰ μοῦ ἀδειάσετε ὅλο τὸ μαγαζί. Ἐμπρός, ἐστὸ σπιτάκι σας!
 [Τὰ παιδιά, κατευχαριστημένα, κα- ταφιλοῦν τὴν κυρίαν Παστακρέμα καὶ ἐξέρχονται διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας, πηδῶντα καὶ ἀλαλάζοντα.]

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Ἐτσι λοιπὸν ἐγὼ εἰσπράττω πολὺ περισσώτερα φιλιὰ παρά λεπτὰ, καθεμέρα. Μὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ΛΙΚΟΥΔΑΚΗΣ ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, εἰσερ- χεται φορτωμένος ἐ- πιστολάς: — Κυρία, αὐτὰ μοῦ τὰ ἔ- δωσε ὁ ταχυδρό- μος.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑ- ΚΡΕΜΑ: — Καλὰ, παιδί μου. (Βά- ζει τὰ γυαλιά της.) Πῶ! γράμ- ματα καὶ γράμ- ματα! (Ἀναγι- νώσκει τὰς ἐπιμεφάλλιδας τῶν φακέλων πρὶν τοὺς ἀνοίξῃ.) ἘΓεώργιος Χ. Ἄλευ- ρᾶς. Ἄλευρα χονδρικῶς καὶ λιανικῶς... Ἐἶνε ὁ προμηθευτῆς μου καὶ φεῦ! ὁ πιστωτῆς μου! (σείονουσα τὴν κεφαλὴν ἐνῶ κυττάζει τὸ γράμμα ἀπ' ἔξω.) Χμ! ποῖός ξέρει τί καλὰ μοῦ γράφει πάλι αὐτὸς ὁ κύριος Ἄλευρᾶς!... (Δαμβά- νουσα ἄλλην ἐπιστολήν.) Ἀδελφοὶ Ζα- χαρία... Ζαχαρεῖς πρώτης ποιότη- τος... Χμ!... ἐκατάλαβα. (Ὡς ἄνω.) «Πουλόπουλος, Κοτόπουλος καὶ Σα, αὐγοπῶλαι...» Χμ! (Ὡς ἄνω.) «Γλυ- κανιστόπουλος, Σιρόπια καὶ ἡδύποτα...» Χμ! ὅλοι οἱ πιστωταὶ μου!... Τί νὰ μοῦ γράφουν; Ὄ, τὸ μαγεύω, τὸ ἐννοῶ πολὺ καλά!... (Διστάζουσα.) Ποῖὸ νὰ πρωτανοίξω; Τρέμω... (Ἀποσφραγίζει ἓνα γράμμα καὶ ἀναγινώσκει μὲ τρέ- μουσαν φωνήν.) «Κυρίαν Παστακρέμα, Ζαχαροπλάστιδα, εἰς Ζαχαρούπολιν... Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν δύναμαι νᾶναμείνω περισσότερο τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λο- γαριασμοῦ σας. Ἀπὸ σήμερον παύω

νὰ σᾶς χορηγῶ ἄλευρα ἐπὶ πιστώσει καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ ἐπιδιώξω τὴν εἰσ- πραξίν των ὀφειλομένων δικαστικῶς.» Ὄ, Θεὲ μου!... (Μὲ αἰξουσαν ταρα- χὴν ἀποσφραγίζει ἄλλο γράμμα.) «Κυ- ρία Παστακρέμα, δὲν ἐτηρήσατε τὰς ὑποσχέσεις σας... Δὲν θὰ ἐκπλαγῆτε πιστεύω ἐὰν σᾶς κόπω ἀπὸ σήμερον τὴν πίστωσιν καὶ ἂν ἐτοιμάζομαι νὰ σᾶς καταδιώξω δικαστικῶς...» Ἀχ, ἀλλοί- μονό μου! (Διατρέχει καὶ τὰ ἄλλα γράμματα, μὲ κινήματα μεγάλης στε- νοχωρίας.) Τί νὰ κάμω τώρα;... Τὸ ταμειὸν μου εἶνε κενόν... Χρεωκοπία!.. Καταστροφή!.. Ἀχ, Λιχουδάκη μου! δυστυχισμένο μου παιδί!..

[Ἐν ᾧ ἡ κυρία τὴν ἐδιάβαζε τὰ γράμματα καὶ ἀπηλπίζετο, ὁ Λιχο- δάκης ἐτοιμάζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀπαξε κροφὰ μοιρολόγια, ἔχωνε τὰ δάκτυλά του εἰς τὴν κρέμαν καὶ τὰ ἔγλειφε, ἐ- ξεβούλωνε φιάλας σιροπιῶν, κτλ. κτλ. Κοὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ποῦ τὸν ἐκραξεν ἡ κυρία του, μὲ τόσον παθη- τικὸν ὕφος, ἐκείνος ἐπινεν ἀπὸ μίαν φιάλην.]

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, περιλύπως: — Ἐδιάλεξες καὶ σὺ τὴν ὠρα δι' ὄργια... ΛΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, ἀναπηδῶν: — Δὲν εἶνε ὄργια, κυρία, εἶνε γκροζέτι!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑ- ΚΡΕΜΑ, ὡς ἄ- νω: — Σφοδρῶς μου, νὰ χορεύω! Ἄς εἶνε, πιε καὶ τὸ ὑπόλοι- πο, πιε καὶ τὸ τελευταῖο!...

ΛΙΚΟΥΔΑΚΗΣ. — Τί λέτε, κυ- ρία; Θέλετε νὰ

μοῦ πονέσῃ τὸ στομάχι μου; (Ἀφί- νει τὴν φιάλην εἰς τὴν θέσιν της.) ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ὡς ἄνω: — Τὸ τελευταῖο, σοῦ εἶπα... Χρεωκοπῶ, κα- ταστρέφομαι, καὶ σὲ λίγο πεθαίνω τῆς πείνας... Δὲν θὰ μπορέσω πιά νὰ σὲ κρατήσω... ΛΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, μὲ κροαγὴν τρόμον: — Κυρία μου! προστάτριά μου! εὐεργέτρα μου! Τί εἶπατε;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Τὴν ἀλήθεια, ἀλλοίμονο, τὴν ἀλήθεια!... Ἐφάνηκα πολὺ καλὴ, πολὺ ἀδύνατη μαζί σου, Λιχουδάκη μου, καθὼς καὶ μὲ ἔλα τὰ παιδιά τῆς Ζαχαροπούλεως...

ΛΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, γονατίζων ἐμπρὸς της καὶ συστρέφον μὲ ἀπελπισίαν τὸν ὤσ- προν του σιουφρον: — Συγγνώμην, καλὴ μου κυρία, συγγνώμην!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ἠσύχως: — Ὁ μόνος ποῦ πταεῖ εἶμαι ἐγώ... Ἄ, δὲν κατηγορῶ κανένα!... Ἀφισέ με νὰ πε- ράσω... Πηγαίνω νὰ ἰδῶ τοὺς δανειστάς μου... νὰ τοὺς ὀμιλήσω... ἀλλά... τὸ

«Συγγνώμην!...» (Σελ. 155, στ. γ')

ξεύρω, ζητώ τὰ ἀδύνατα! (Τὴν στιγμήν ποῦ ἐξερχεται, φαιδρύνεται ἔξαφνα, καὶ στρεφόμενη, δείχνει τὰ γλυκίσματα πρὸς τὸν Διχουδάκη.) Διχουδάκη!... Ἐχων ὑπ' ὄψει τὰς δεινὰς περιστάσεις τὰς ἑποίας διέρχεται τὸ Κατάστημα, ἐλπίζω ὅτι... δὲν θὰ φᾶς καὶ τὰ ἐπιλοιπα!

ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ:—Μείνετε ἤσυχη, Κυρία! (Ἡ κυρία Παστακρέμα ἐξερχεται, βιασικῆ, ἀριστερᾷ.)

ΣΚΗΝΗ 5'

ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ, μόνος, ἔπειτα τ' ἄλλα παιδιὰ.

ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ, καθήμενος, πιάνει μὲ τὰ δύο χέρια τὸ κεφάλι του, ὡς ζαλισμένος:—Εἶμαι ἐλεεινός... Μ' ἐζάλισε φαίνεται, τὸ ροσλί... ἀλλὰ εἶνε καὶ ἡ συνείδησί μου ποῦ μὲ τύπτει... Ἄ, ἔδειξα διαγωγὴν ἀθλίαν!... Ἐφαγα, ἦπια, ἐτραγάνισα, ἐρρούρηξα, ἐγλειψα, κατέστρεψα, ἐλεηλάτησα τὰ πάντα ἐδῶ μέσα! Κ' ἐξ αἰτίας μου, πάει, χαντα-

κάνεται τώρα ἡ εὐεργέτρα μου. Ἄ, ἐγὼ δὲν ἤμουν καμωμένος νὰ ὑπηρετῶ σὲ Ζαχαροπλαστεῖο. Ἐπρεπε νὰ πάω σὲ κανένα Φαρμακεῖο, γιὰ νὰ μὴν ἔχω νὰ κάμω παρὰ μὲ κινίνα καὶ μουρουνόλαδα... Ἐκεῖ μόνον θὰ ἤμουν καλὸς ὑπηρετής!...

ΤΟΤΟΣ, εἰσερχόμενος, καθ' ἑαυτὸν:—Ὁ Διχουδάκης εἶνε μόνος. Ποῦ εἶνε ἡ κυρία Παστακρέμα;

ΜΠΕΜΠΗΣ, εἰσερχόμενος ἀκροποδητὴ καὶ κνιτάζων μὲ πόθον τὰ γλυκίσματα:—Πάστα-κρέμα; Δὲν τὴν βλέπεις; Ἐπάνω' ἐκεῖνο τὸ πράσινο χαρτί. [Εἰσερχονται, σχεδὸν συγχρόνως, ἡ Ἀγγελικουλίνα καὶ ἡ Μαγδαληνούλα χειροσυναμμένα καὶ τραγοδοῦσαι ζωηρῶς:]

Σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ Ποῦ πάει τὸ ρέμα-ρέμα... Ζήτω ἡ Κυρία Παστακρέμα!

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bazançon]

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'

Ἄφου ἡ εορτὴ ἦταν γιὰ τίς κούκλες, φυσικὰ πρῶτα-πρῶτα ἔκαμαν τὸ σουπὲ τῶν κούκλῶν.

Τίς ἔβαλαν νὰ καθίσουν γύρω-γύρω εἰς τὸ μικρὸ τραπέζι, ἄλλες σὲ καρέκλες καὶ ἄλλες σὲ πολυθρόνιτες, οἱ δὲ μητεροῦλες, ὄρθιες ἀπὸ πίσω των, ἐπρόσεχαν νὰ μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε, νὰ μὴ λερώσουν τὰ γιορτινά των φορέματα, νὰ μὴ μαλώσουν μεταξύ των γιὰ κανένα γλύκισμα, νὰ μὴ κλάψουν, νὰ μὴ γρινιάσουν, καὶ κάθε ποῦ ἔτρωγαν ἢ ἔπιναν κάτι τί, ἀμέσως τοὺς ἐσκουπίζαν τὰ στοματάκια, μὲ κάτι μικρὰς πετσετίτσες, ἀπὸ τὸ νοικοκυριὸ τῆς κυρίας Αὐγούλας.

Σὰς βεβαίῳ λοιπὸν ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔφαγαν θαυμάσια. Ἀλλὰ ἐπειδὴ, καθὼς ξεύρετε, εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς λαυμαργίας οἱ κούκλες εἶνε πολὺ-πολὺ φρόνιμες, μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄραϊα καὶ ἀφθονα φαγητά, δὲν ἦταν κανένας φόβος νὰ κακοστομαχιάσουν...

Ἐνα κοριτσάκι εἶχε φέσῃ εἰς τὴν συνανάστροφὴν καὶ τὸ σκυλάκι τῆς. Πολὺ εὐμορφο σκυλάκι, ἀσπρο, μὲ σγουρὰ μαλλιά καὶ μὲ ζωηρὰ μάτια,

ποῦ τὸ εἶχε ἀγοράσῃ μιὰ δραχμῆ, ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ ὅπου ἐπωλοῦσαν... παιχνίδια. Τὸ ἐφρόναζε Ἄζωφ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συντροφία ἀνησύχησε κάπως διὰ τὴν ἀσυνείθιστον αὐτὴν παρουσίαν ἐνὸς σκύλου σὲ χορὸ κούκλῶν, τὸ κοριτσάκι τοὺς εἶπε νὰ ἡσυχάσουν, γιὰτὶ ὁ σκύλος τῆς εἶχε λαμυρᾶν ἀνατροφήν.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ Ἄζωφ, ἡσυχος καὶ φρόνιμος ὡς τὸ τέλος, δὲν ἔδωσε καμμιά αἰτία, καὶ κανένα παράπονο δὲν ἔγινε γι' αὐτὸν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Αὐτὸς ὁ κἀπηλὸς Κρόφφ δὲν σᾶς ἐφάνηδιόλου ὑποπτος κατὰ τὴν ἀνάκρισιν;

— Πρὸς στιγμήν ἐσκέφθημεν, φυσικώτατα, ὅτι ἤμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ δολοφόνος, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης, μολοντί ἡ μέχρη τοῦδε διαγαγῆν του εἶνε ἀνεπίληπτος. Ἄλλ' ἄμα εἶδαμεν τὰ ἴχνη ἐκεῖνα εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ταξειδιώτου, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ φύγῃ πρῶτ-πρῶτ, ἄμα εἶδαμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸν συνδουλιστῆρα, μὲ τὸν ὁποῖον προφανῶς εἶχε παραβιάσῃ τὸ ἄλλο παράθυρον, ἤλθαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ δράστης εἶνε αὐτός.

— Ἐν τούτοις, εἶνε καλὸν νὰ ἐπιτηρητῆται καὶ ὁ Κρόφφ...

— Βεβαίωτατα. Δύο χωροφύλακες ἔμειναν ἐκεῖ μὲ τὴν διαταγὴν νὰ τὸν ἐπιτηροῦν αὐστηρῶς.

— Ὡστε, ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης Ραγκενῶφ ἐπιμένων, ἀποκλείετε τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὸ ἔγκλημα εἴμπορεῖ νὰ διεπράχθῃ ἀπὸ ἄλλον ἄνθρωπον, εἰσελθόντα ἔξωθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματος;

— Δὲν τὴν ἀποκλείω ὀλωσδιόλου, ἀπήντησεν ὁ ταγματάρχης, ἀλλὰ μῶς εἶνε δύσκολον νὰ τὴν παραδεχθῶ, ὅταν τὰ τεκμήρια ἐνοχοποιῶν τῶσον καθαρὰ τὸν συνταξειδιώτην τοῦ Πίς.

— Βλέπω ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ πεποίησις σας, ταγματάρχα.

— Μάλιστα. Καὶ ὁ ἀνακριτὴς Κερστόρφ, καὶ ὁ ἰατρὸς Χαμίν, καὶ ὁ κ. Γιοχάουζεν, συμφωνοῦν μαζὶ μου. Λάβετε ἀκόμη ὑπ' ὄψει σας, ὅτι ὁ ταξειδιώτης ἐκεῖνος προσεπάθησε νὰ μὴν ἀνγνωρισθῆ, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ καπηλεῖον, καὶ ὅταν ἔφυγεν ἐπίσης.

— Καὶ δὲν εἶπε ποῦ ἐπήγγαινε, φεύγων ἀπὸ τὸν Σπασμένον Σταυρόν;

— Ὁχι, συνταγματάρχα μου.

— Δὲν εἴμποροῦμεν νὰ υποθέσωμεν ὅτι ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ μεταβῆ ἀπὸ τὴν Ρίγαν εἰς τὸ Περνάου;

— Πιθανόν... μολοντί ἐπλήρωσε θέσιν ἕως τὸ Ρέβελ.

— Κανένας ξένος δὲν ἐφάνη εἰς τὸ Περνάου;

— Κανένας, ἐβεβαίωσεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, μολοντί ἡ ἀστυνομία ἐπρόσεχε πολὺ, ἐπειδὴ ἐπληροφόρηθη τὰ τῆς δολοφονίας αὐθημερόν... Ποῦ νὰ ἐπῆγεν ὁ ταξειδιώτης αὐτός;... Νὰ ἔφθασεν ἄρα γε εἰς τὸ Περνάου;... Ἡ μήπως ἔφυγε εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μὲ τὰ χρήματα ποῦ ἔκλεψε;

— Πολὺ πιθανόν, ταγματάρχα, νὰ ἔφυγε καὶ διὰ θαλάσσης.

— Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω, συνταγμα-

τάρχα μου, διότι μόλις τώρα ἀρχίζει νὰ ξεπαγῶν ἡ Βαλτικὴ θάλασσα καὶ ὁ κόλπος τῆς Φιλλανδίας. Κατὰ τὰς πληροφορίας ποῦ ἔχω, κανὲν πλοῖον δὲν ἐξέπλευσεν ἀκόμη. Ἐὰν λοιπὸν ὁ κακοῦργος σκοπεύῃ νὰ δραπετεύσῃ διὰ θαλάσσης, ἀφεύκτως θὰ περιμεῖνῃ ὀλίγας ἡμέρας κρυπτόμενος εἴτε εἰς κανὲν χωρίον τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἴτε εἰς καμμίαν πόλιν παραθαλασσίαν, εἰς τὸ Περνάου ἢ εἰς τὸ Ρέβελ...

— Ἡ εἰς τὴν Ρίγαν, συνεπλήρωσεν ὁ συνταγματάρχης Ραγκενῶφ. Διατί νὰ μὴν υποθέσωμεν ὅτι ἐπέστρεψεν; Πιθανόν νὰ ἐσυλλογίσθῃ ὅτι ἐδῶ εἴμπορεῖ νὰ διαφύγῃ εὐκολώτερα...

— Αὐτὸ μῶς φαίνεται μᾶλλον ἀπίθανον, συνταγματάρχα μου, ἀλλ' ἐπειδὴ πρέπει νὰ τὰ προβλέπωμεν ὅλα, οἱ ἄνδρες μας διετάχθησαν νὰ ἐπιθεωροῦν τὰ πρὸς ἀναχώρησιν πλοῖα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ θάλασσα δὲν θὰ ξεπαγῶσῃ τελείως πρὶν παρέλθῃ μία ἐβδομάς, καὶ ἕως τότε, θὰ διατάξω νὰ γίνεταὶ αὐστηρὰ ἐπίβλεψις καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὸν λιμένα.

Ὁ συνταγματάρχης ἐνέκρινε τὰ διαφόρα μέτρα τὰ προταθέντα ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ, ὁ ὁποῖος τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν κρατῆ ἐνήμερον. Ὅσον διὰ τὴν ἀνάκρισιν, θὰ τὴν ἐξηκολούθει ὁ δικαστὴς Κέρστορφ, ἡδύναντο δὲ νὰ ναθεῖσυν μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν δραστηρίον τοῦτον ἀνακριτὴν τὴν φροντίδα νὰ συλλέξῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ συνταγματάρχης Ραγκενῶφ, μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ Βέρντερ, δὲν εἶχε πλέον τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν ὅτι δράστης τῆς δολοφονίας ἦτο ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ταξειδιώτης.

Ὅλα τὰ τεκμήρια αὐτὸν ἐπεβάρυναν. Ἄλλὰ ποῖος ἦτο; Καὶ πῶς θὰ κατέρθωναν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ταυτότητά του, ἀφῶ δὲν εἶχεν ἀναγνωρισθῆ οὔτε ὑπὸ τοῦ ὀδηγοῦ Μπρόξ, οὔτε ὑπὸ τοῦ καπηλοῦ Κρόφφ; Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχεν ἰδῆ τὸ πρόσωπόν του καὶ κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ ἂν ἦτο νέος ἢ γέρον.

ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους, τί ἴχνη εἶχαν νὰκολούθησιν οἱ ἀστυνομικοὶ; Πρὸς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ στραφοῦν αἱ ἐρευνᾶί των; Ἀπὸ ποίους ἄλλους μάρτυρας ἢ ἀνάκρισις ἐπερίμενε νὰ μᾶθῃ κάτι διαφωτιστικόν, ἐπιτρέπον εἰς αὐτὴν νὰ ἐνεργήσῃ μετ' ἐπιτυχίας;

Πλήρης σκότος!

Ἄλλ' εἰς τὸ σκότος μετ' ὀλίγον ἔλαμψε φῶς καὶ ἡ νύξ ἐγένεν ἡμέρα...

Τὴν πρῶταν ἐκείνην, ἀφῶ συνέταξε τὴν ἱατροδικαστικὴν του ἔκθεσιν περὶ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ, ὁ ἰατρὸς Χαμίν μετέβη νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κέρστορφ.

— Τίποτε νέον; ἠρώτησε τὸν ἀνακριτὴν.

— Ἀπολύτως! ἀπεκρίθη ὁ κ. Κέρστορφ.

Ἐξερχόμενος τοῦ γραφείου, ὁ ἰατρὸς Χαμίν συνήντησε τὸν Πρόξενον τῆς Γαλλίας, τὸν κ. Δελλαπόρτ... Καθ' ὄδον τῷ ἔκαμε λόγον περὶ τῆς υποθέσεως καὶ περὶ τῶν δυσχερειῶν τὰς ὁποίας συνήντα ἢ ἀνάκρισις.

— Ἀποδίδετε, ἰατρεί, μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ δολοφόνος ἐκτύπησε τὸ θῦμά του δι' ἐγχειρίδιον, τοῦ ὁποίου ὁ δακτύλιος ἀπετυπώθη περίε τῆς πληγῆς; ἠρώτησε τὸν ἰατρὸν Χαμίν μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ κ. Δελλαπόρτ.

— Βεβαίως, αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον.

— Ναί, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εὐρεθῇ κάποτε αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον.

— Ποῖος ξεύρει!

— Ἄς τὸ ἐλπίσωμεν. Ἀλήθεια, ἔχετε εἰδήσεις περὶ τοῦ κυρίου Νικολέφ;

— Περὶ τοῦ κυρίου Νικολέφ;... Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; Μήπως ὁ ἀγαπητός μας Δημήτριος εἶνε ἄρρωστος;

— Ὁχι. Ἄλλὰ δὲν ξεύρετε, ἰατρεί, ὅτι λείπει σὲ ταξεῖδι;

— Σὲ ταξεῖδι;... Καὶ πῶς νὰ τὸ ξεύρω, ἀφῶ ἔλειψα κ' ἐγὼ τριανταεξ ὥρας;

— Ἐχετε δίκην, ἀπεκρίθη ὁ Πρόξενος. Καὶ ὅμως ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἀνεχώρησε πρὸς τριῶν ἡμερῶν.

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν;... ἐπανελάβεν ὁ ἰατρὸς μὲ κάποιαν ἐκπληξιν.

— Μάλιστα... καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ πηγαίνει.

— Δὲν εἰδοποίησε τὴν κόρην του περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του;

— Ναί, μ' ἕνα γραμματάκι εἰς τὸ ὁποῖον τῆς ἔλεγεν ὅτι θὰ λείψῃ δύο τρεῖς ἡμέρας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ περίεργον, παρετήρησεν ὁ ἰατρὸς Χαμίν. Καὶ ἔκτοτε δὲν ἐμάθατε τίποτε;

— Τίποτε. Χθὲς ποῦ πῆγα εἰς τοῦ κ. Νικολέφ, ἡ δεσποινὶς Ἴλκα μῶς εἶπεν ὅτι ὁ πατέρας τῆς ταξειδεύει.

— Καὶ πότε ἀνεχώρησε;

— Τὴν περασμένη Παρασκευῆ, τὸ πρωῒ.

— Ἄλλὰ, ἂν δὲν ἀπατώμαι, παρετήρησεν ὁ ἰατρὸς Χαμίν, τὴν Παρασκευὴν εἶχαμεν 13 τοῦ μηνός... Εἰς τὰς 12, δὲν ἐπεράσαμε τὴν βραδυὰ μας εἰς τοῦ κ. Νικολέφ, ὁ ὁποῖος ἐγύρισε εἰς τὸ σπίτι κάπως ἄργα;

— Ἀκριβῶς, δὲν κάμνετε κανένα λάθος.

— Τώρα προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ, ἂν ὁ Δημήτριος μᾶς ὠμίλησε διόλου περὶ ταξειδίου.

— Δὲν μᾶς εἶπε τὸ παραμικρόν.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ εἶχε ἀποφασισμένον, ἀφῶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρῶτ-πρῶτ, ἀνεχώρησε... καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε...

«Ἡ νεᾶνις τοὺς παρηκολούθησεν ἀπερχομένης...»

— Ἐτσι φαίνεται. Ὁ ἰατρός δὲν ἐννοοῦσε τίποτε.

— Καὶ δὲν ἔστειλε γράμμα;

— Καθόλου... Τοῦλάχιστον ἕως χθές, ἡ Δις Νικολέφ δὲν εἶχε λάθῃ.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴν Ἴλκα! ἐπρότεινε ὁ ἰατρὸς.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δελλαπόρτ. Εἴμπορεῖ σήμερα τὸ πρῶτ νὰ ἔλαβε κανένα γράμμα, ἢ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νικολέφ νὰ ἐπανῆλθε.

Καὶ οἱ δύο φίλοι διηθύνθησαν πρὸς τὸ προάστειον, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ

όποιου ήγειρετο ή οικία του καθηγητού. Φθάσαντες εις την θύραν, ήρώτησαν αν ή Δις Νικολέφ ήδύνατο να τους δεχθῆ.

Έλαβαν καταφατικὴν ἀπάντησιν, και εισήχθησαν ἀμέσως υπό τῆς ὑπηρετρίας εις τὴν αἴθουσαν όπου εὐρίσκειτο ή νεάνις.

— Αγαπητή μου Έλκα, ἐπέστρεψεν ο πατέρας σου; ήρώτησεν ἀμέσως ο ιατρός.

— Δὲν ἐπέστρεψε, ἀπεκρίθη ή νεάνις. Και ἀπὸ τὸ ὄχρὸν και σκεπτικὸν πρόσωπὸν τῆς, ἐφαινενο πόσον ήτο ἀνήσυχος.

— Σὰς ἔγραψε τουλάχιστον, δεσποινίς; ήρώτησε τότε ο Πρόξενος.

— Η Έλκα ἐνευσεν «ὄχι».

— Η ἀπουσία αὐτῆς εἶνε ἀνεξήγητος, ὑπέλαθεν ο ιατρός, ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ μυστήριον ποῦ τὴν περιβάλλει.

— Φθάνει να μὴ τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα, ἐπιθύρουν ή νεάνις. Τὰ ἐγκλήματα ἀπὸ τινος εἶνε πολὺ συχνὰ εις τὴν Λιβονίαν.

Ο ιατρός Χαμὶν προσεπάθησε να τὴν καθυσογῆσει, μᾶλλον ἐκπληκτόμενος αὐτὸς ή ἀνήσυχων διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ φίλου του.

— Δὲν πρέπει να εἴμεθα ὑπερβολικοί, τῆς εἶπεν εἰμπορεῖ ἀκόμη να ταξειδεύη κανεὶς με κάποιαν ἀσφάλειαν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μία δολοφονία διεπράχθη κατὰ τὸν Περνάου... και ἂν δὲν ἔμαθον ἀκόμη τὸν δράστην, γνωρίζουν ὁμοως τὸ θύμα... εἶνε ο Πός, ὑπάλληλος τῆς Τραπεζῆς Γιοζάουζεν...

— Βλέπετε, γιατρέ μου; παρετήρησεν ή Έλκα οἱ δρόμοι δὲν εἶνε πολὺ ἀσφαλεῖς, και ο πατέρας μου ἔχει τώρα τέσσαρας ἡμέρας ποῦ λείπει... Και ὁμολογῶ ὅτι με κατέχει ἕνα κακὸν προαισθημα...

— Ἠσύχασε, ἀγαπητή μου κόρη, εἶπεν ο ιατρός λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς δὲν πρέπει να φέσης να σὲ κυριεύσουν τέτοιοι φόβοι... Σὺ, ποῦ εἶσαι τόσοσ ἐνεργητικὴ και θαρραλέα... μὰ δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πλέον!... Ἄφοῦ ο πατέρας σου εἰδοποίησεν ὅτι θὰ λείψῃ δύο τρεῖς ἡμέρας, δὲν σημαίνει τίποτε ἂν ἄργησε ἀκόμη μίαν!

— Λέγετε ὅ,τι φρονεῖτε, γιατρέ; ήρώτησεν ή νεάνις ἀτενίζουσα τὸν πατρικὸν τῆς φίλον.

— Ἀκριβῶς ὅ,τι φρονῶ, ἀγαπητή μου Έλκα, και δὲν θὰ εἶχα τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν, ἂν ἤξευρα τὴν αἰτίαν αὐτοῦ ποῦ ταξειδίου. Ἐχεις τὸ γράμμα ποῦ σοῦ ἄφισε πρὶν φύγη;

— Ἰδοῦ το, ἀπεκρίθη ή Έλκα, ἐξάγουσα ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς ἕνα γράμμα, τὸ ὅποιον ἐνεχειρίσεν εις τὸν ιατρὸν.

Ο κ. Χαμὶν τὸ ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς. Ἦτο λακωνικώτατον και τίποτε δὲν ήδύνατο τις να συμπεράνη.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΠΟΛΙ τον αρχαίον ἑλληνικὸν μῦθον. Η Δῆμητρα, ή μεγαλοπρεπὴς και ὠραία θεά, εἶχε μίαν κόρην ἀκόμη ὠραιότεραν, τὴν Περσεφόνην. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ή Περσεφόνη αὐτῆς ἐπαίζε με τὰς φίλας τῆς, τὴν Λευκίππην, τὴν Φαινὼ, τὴν Ἰάχην, τὴν Μελίτην, τὴν Καλλιρρόην και τὰς ἄλλας, εἰς τὸν πρῶτον

λεμιῶνα, δρέπουσα ἄνθη, ἀγαλλίδας ήδ' ὑάκινθον, και ροδέας κάλυκας και λείριαν—θαῦμα ἰδέσθαι,— νάρκισσόν τε, ὃν ἔφυσε ὡσπερ κρόνον εὐρεῖα χθών», ἐξάρνα ἠνοιξεν ἐμπρός τῆς ή γῆ, και ἀπὸ τὸ χάμα ἐξώρμησεν ἐντὸς ὀλοχρύσου ἄρματος ο Πλούτων, ο ὑποχθόνιος θεὸς τοῦ Ἄδου, ο ὅποιος «ήρπαξε» διὰ τῆς βίας, ἀνθισταμένην και φωνάζουσαν, τὴν ὠραίαν κόρην, και τὴν ἀπήγαγεν εις τὰ σκοτεινά του βασιλεία, διὰ να τὴν κάμη συζυγόν του και βασίλισσαν τῶν νεκρῶν.

Η δυστυχὴς Δῆμητρα, ἀπωλέσασα οὕτω τὴν μονακριβὴν τῆς Περσεφόνην, ἔγινεν ἀπὸ τὴν λύπην τῆς ὡς τρελλή. Ἐγκατέλειψε τὸν Ὀλυμπον και περιήλθεν ὅλην τὴν γῆν, ἀναζητοῦσα παντοῦ τὴν θυγατέρα τῆς. Κατέληξεν εις τὴν Ἐλευσίνα, μεταμορφωμένη εις γραιταν, και προσελήθη εις τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Κελεοῦ και τῆς Μεταναίρας, ὡς τροφὸς τοῦ μικροῦ τῶν Δημοφῶντος.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε μάθη ἀπὸ τὸν Ἥλιον—αὐτόπτην μάρτυρα τῆς ἀπαγωγῆς,— ὅτι ο Πλούτων ἔγινεν ἀρπάσῃ τὴν θυγατέρα τῆς, και ὅτι ο Ζεὺς και οἱ μεγάλοι θεοὶ ἐπεδοκίμαζαν τὸ πραξικόπημα τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄδου και ἐνέκριναν τὸν βίαιον γάμον του με τὴν Περσεφόνην. Τοῦτο πρὸ πάντων ἐξώργιζε τὴν μητέρα Δῆμητραν, ή ὅποια κατεδικάζετο οὕτω να στερητῆται αἰωνίως τὴν κόρην τῆς, φυλακισμένην εις τὰ ὑποχθόνια βασιλεία. Και ἐκήρυξε μῆνιν, και ὠρκίσθη ἐκδίκησιν φοβεράν. Εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἀναλαβοῦσα τὴν θεϊκὴν τῆς μορφήν, ἠνάγκασε τοὺς ἀνθρώπους να

τῆς κτίσουν ναόν, (τὸν περίφημον ἐκεῖνον ναόν, ὅπου ἐκτοτε ἐτελοῦντο και τὰ Ἐλευσινία Μυστήρια.) Ἐκεῖ δὲ καταφυγοῦσα και λατρευομένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ή ἔκουσία ἐξόριστος τοῦ Ὀλύμπου, ἠπειλεῖ ὅτι δὲν θὰ ἐπέτρεπε πλέον εις τὴν γῆν ναποδώσῃ κανένα καρπὸν, ἐὰν δὲν ἐπανεβλεπε τὴν ἀγαπημένην τῆς Περσεφόνην.

Ο Ζεὺς και οἱ μεγάλοι θεοὶ τὰ ἐχρειάσθησαν. Τί θὰ ἐγίνοντο οἱ ἀνθρωποι—και αὐτοὶ οἱ θεοὶ— ἐὰν ή γῆ, τὴν ὅποιαν ἐξουσιάζει ή Δῆμητρα, δὲν ἀπέδιδε πλέον καρποῦς;... Και ἀπέστειλαν εἰς τὸν Ἄδην ὡς μεσίτην τὸν Ἐρμῆν, διὰ να πείσῃ τὸν Πλούτωνα ναποδώσῃ εις τὴν μητέρα τῆς τὴν Περσεφόνην. Ο Πλούτων ἀναγνωρίσας και αὐτὸς ὅτι τὸ ἀπειλούμενον κακὸν ήτο τῶνόντι μέγα, ἐπέισθη και ἔδωκεν εις τὴν Περσεφόνην τὴν ἄδειαν ναναεθῆ. Πρὸ τούτου ὁμοως τὴν ἠνάγκασε να φάγη καρπὸν ροιδῶ, ο ὅποιος θὰ τὴν ἔκαμνε να μὴ τὸν λησμονήσῃ. Οὕτως ή Περσεφόνη ἀνήλθεν ἀπὸ τὰ ζοφώδη ὑποχθόνια εις τὸ φῶς τοῦ κόσμου, και ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ Ἐρμοῦ πρὸς τὴν μητέρα τῆς. Φαντασθῆτε πλέον τὴν χαρὰν τῆς Δῆμητρος! Ἀμέσως τῆς ἐπέρασεν ο θυμὸς, ἀμέσως διέταξε τὴν γῆν να καλυφθῆ με ἄνθη και με καρποῦς, και ἀφοῦ, εὐγνωμονοῦσα τοὺς Ἐλευσινίους διὰ τὴν λατρείαν των και τὴν συνδρομὴν των, τοὺς ἐδίδαξεν ὅλα τῆς γεωργίας τὰ μυστήρια, ἐπέστρεψεν εις τὸν Ὀλυμπον μετὰ τῆς ἐπίσης εὐτυχῆς Περσεφόνης. Ναι, ἀλλὰ δὲν ήτο πλέον δυνατόν να μείνῃ ή Περσεφόνη αἰωνίως μαζί τῆς!... Ο καρπὸς τῆς ροιδῶς εἶχε θαυματουργήσῃ και ή Βασίλισσα τοῦ Ἄδου ἤρχισε πάλιν να ποθῆ τὸν Πλούτωνα τῆς... Και τότε ἐγινεν ἕνας συμβιβασμός. Ἀπεφασίσθη δηλαδὴ και συναμολογήθη μεταξὺ τῶν θεῶν και τῆς Δῆμητρος, ὅτι ή Περσεφόνη μόνον τὰ δύο τρίτα τοῦ χρόνου θὰ ἔμνετε πλησίον τῆς μητρὸς τῆς, εις τὸν Ὀλυμπον, τὸ δὲ ἄλλο τρίτον πηλῆσιον τοῦ συζύγου τῆς εις τὸν Ἄδην.

Ἀπὸ τότε ή συνθήκη τηρεῖται πιστῶς. Η Περσεφόνη ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἐρμοῦ, καταβαίνει εις τὸν σκοτεινὸν Ἄδην. Και πάλιν, ὅταν ἔλθῃ τὸ πηλῆριον τοῦ χρόνου, ἀνέρχεται εις τὸ φῶς και ἐπιστρέφει εις τὴν μητέρα τῆς. Τότε ή γῆ καλύπτεται με ἄνθη και με καρποῦς, και χαίρεται τὴν μεγάλην τῆς Δῆμητρος χαρὰν. Ἀργότερα πάλιν τὰ ἄνθη μαραινόνται και οἱ καρποὶ ἐξαφανίζονται. Η Περσεφόνη, αἰωνία νοσταλγὸς τοῦ σκότους, ἐπιστρέφει εις τὸν Ἄδην τῆς, και ή Δῆμητρα λυπεῖται και κλαίει, και ή γῆ ὅλη συμπερίζεται τὴν λύπην τῆς, και καλύπτεται ἀπὸ στρώμα χιόνους, και ἐρημοῦται, και ἀσχημίζει—

ἕως ὅτου ἀναεθῆ πάλιν ή Περσεφόνη, νοσταλγὸς τῶρα τοῦ φωτός, φέρουσα νέα ἄνθη και νέους καρποῦς.

Η Περσεφόνη εἶνε ή καλὴ ὥρα τοῦ ἔτους, ή ἠνοιξὶς και τὸ θέρος. Το φθινόπωρον και τὸν χειμῶνα φεύγει ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς και χάνεται εις τὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος. Ἀλλὰ διὰ να ἐπιστρέψῃ και πάλιν να προκαλέσῃ τὴν χαρὰν τῆς μητρὸς τῆς, ή ὅποια στολίζει τὴν γῆν με ὅλα τῆς τὰ δῶρα.

Τώρα ή Περσεφόνη εἶνε ἐδῶ, μαζί μας. Πρὸ ὀλίγου ἀνήλθεν ἀπὸ τὸν Ἄδην και ή γῆ μετεμορφώθη. Και πρὸ τοῦ θαυμασίου θεάματος τῆς ἀνοιξιῶτικῆς φύσεως, τὸ ὅποιον ἤθελα σήμερον να σὰς περιγράψω, ἀνεπόησα τὸν ἀρχαῖον αὐτὸν ἑλληνικὸν μῦθον, ο ὅποιος εἶνε ὁ ὠραιότερος ὄλων και εὐγλωττότερος βέβαια ἀπὸ κάθε περιγραφήν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

Καθὼς σὰς ὑπεσχέθη, δημοσιεῦσά σήμερον τὴν κίνησιν τοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὸν τρέχοντα Τὸν Διαγωνισμόν, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου μέχρι τέλους Μαρτίου ἔ. ἔ. Ἀναφέρω δηλαδὴ ὅλους ὅσοι ἐξεσπαθῶσαν μέχρι σήμερον, καθὼς και τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν, τοὺς ὅποιοις ἐνέγραψεν ἕκαστος. Και τοῦτο διὰ να ἰδῆτε ποιοὶ εἶνε ὡς τῶρα οἱ καρποὶ τοῦ Εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος πρὸς βελτίωσιν τοῦ φύλλου, και τί εἰμποροῦμεν να ἐλπίζωμεν διὰ τὸ μέλλον.

Ἐν τῶν τριῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεῦσαν πολλὰ τῶν νοματίων, ο πρώτος δεικνύει πόσα φύλλα διετεθήσαν διὰ τοὺς ἐτησίους, ἐξαμῆνους ή τριμῆνους συνδρομητὰς, τοὺς ὅποιοις ἐνέγραψαν ὁ ξεσπαθῶσας ὁ δεύτερος ἀριθμὸς— με πλάγια ψηφία— σημαίνει πόσα φύλλα ἐπώλησεν ὁ ἴδιος ὡς πράκτωρ, και ο τρίτος εἶνε τὸ ἀθροισμα τῶν δύο ἄλλων.

Τὰ ὀνόματα τὰ συνοδευόμενα ὑπὸ ἐνὸς μόνον ἀριθμοῦ, εἶνε ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐνέγραψαν μόνον συνδρομητὰς ή ἐπώλησαν μόνον φύλλα. Και ἂν μὲν ὁ ἀριθμὸς εἶνε με συνθήκῃ ψηφία, σημαίνει ὅτι ο ξεσπαθῶσας ἐνέγραψε συνδρομητὰς ἂν δὲ εἶνε με ψηφία πλάγια, σημαίνει ὅτι ο ξεσπαθῶσας ἐπώλησε φύλλα. Δοπιόν, μέχρι τῆς 31 Μαρτίου ἐξεσπαθῶσαν οἱ ἐξῆς:

Σύλλογος «Μεμφίς» ἐν Καίρω, 1079+216=1295.—Σύλλογος «Ὁραία Χίος», ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 754+18=772.—Ὁμάς Φοίβου Εὐρώτα, Ἐπιδοφόρου και Γαλανολεῦκου Σημαίας, 638+66=704.—Κορυδαλλὸς τοῦ Ἀτμου, 676.—Σύλλογος «Ἀγῶν» ἐν Μιτωλήνῃ, 663.—Σύλλογος «Ἐνωσις» ἐν Χανίοις, 611+21=632.—Σύλλογος «Νεότης» ἐν Χανίοις 308+255=563.—Χορὸς τοῦ Ζαλίγγου, 286+270=556.—Ἀπομακρυσμένον Ἐλληνοπούλο, 416.—Ἐπιδοφόρος Ὁμάς, ἐν Βόλῳ, 325+90=415.—Ἀγλαΐα Γεωργιάδου, 364.—Ἀθῆνατος Ἑλλάς, 364.—Ἐρυθρὰ Γαλέρα 360.—Μακεδονικὸς Πόθος, 260+79=339.—Πεταλούδα τοῦ Ἄγρου, 338.—Ρυγολέττος, 260+7=267.—Παρασκευᾶς Γ. Ζερβός, 260. Γεώργιος Εὐδην, Ζαλοκώστας, 260.—Βυζαντινὸ Ἄηδόνι, 260.—Εὐάγγελος Κ. Λιγυρνός, 234.—Φῶς τῆς Νυκτός, 52+180=232.—Ναυτόπαις τῆς «Θυέλλης», 130+86=

216.—Κυρία Παράξενη, 208.—Ζωή Ν. Φραγκοῦδη, 208.—Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης, 78+116=194.—Φεβρωνία Νάζαρη, 182.—Σύλλογος «Δρῆσις» ἐν Ἀθήναις, 156+4=160.—Δέσποινα Ν. Ἀποστολέρη, 156.—Ζήτω ή Διάπλασις, 156.—Δουκαγιές Σαύρης, 156.—Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, 156. Χαρὰ Θεοῦ, 156.—Μυροῦσσα Φύσις, 130+16=146.—Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, 143.—Μυροῦσος Χαραυγῆ, 130.—Ἀνδρονάχη Κορκοντζάκη, 130.—Λεωνὸν Κοῖνον, 130.—Κυζνὸλεσκον Λίδαρον, 104+18=122.—Χιόνι τοῦ Ταυγέτου, 117.—Ἐρμάνης, 104.—Θηροεσία Κ. Βασιλάου, 104.—Μιχ. Γερασσιμίδης, 104.—Ἡχὼ τῆς Καρδίας, 104.—Δάδαρον τοῦ Πανεπιστημίου, 104.—Θαυμάστρια τὸν Βερναρδίκην, 104.—Πατρισιώτισσα Πυργοδέσποινα, 104.—Κωνστ. Κουκλίδης, 104.—Ὀδρανία Κ. Κασνέστη, 104.—Ἐλπὶς τῆς Ἐλευθερίας, 104.—Καλλιόπη Ἀθ. Δεμανίδου, 104.—Ἐβρυσσὴν Πηλαγᾶ, 104.—Ζαχαρίας Μητράκης, 104.—Πλοῖαρχος Νέμος, 104.—Ἄριστ. Κ. Νικολαρέττης, 104.—Ἑλληνικὴ Ἀγγλῆ, 104.—Σεβαστόπουλος και Ἀναστασιᾶδης, 104.—Μαρία Παπαριστιδίου, 104.—Κόρη τῆς Κάσου, 104.—Μαγεμένο Ἀχρογιάλι, 104.—Περικλῆς Χ. Σπύρου, 104.—Ἀνδρία τοῦ Κολοκοτρώνη, 104.—Ζίνα, 104.—Φοῖτος, 104.—Φιλομήλα και Δωροθέα Β. Νότη, 104.—Μαρία Θ. Λογοθέτου, 104.—Χρ. Μ. Χαραλαμπίδης, 104.—Σνίτσα Κορμπέτη, 104.—Γ. Ι. Κορνάρος, 104.—Γεώργιος Κ. Ζέρρος, 104.—Ἀμαλία Σαυτοπούλου, 104.—Γλυκοχάραμα, 91.—Μαρία Ἰατροῦ, 78.—Μελαγχρονὴ Ἀφροδίτη, 78.—Ἐλεύθερος Ἑλληγν, 78.—Χρυσὴ Καρδία, 78.—Μαρία Μ. Φανῆ, 78.—Γέρως τοῦ Μορηᾶ, 78.—Ἀναστ. Π. Γραμματικόπουλος, 78.—Φιλοπατρὶς Ἑλληγν, 65.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω 16,762 φύλλων, διετεθήσαν ἀκόμη φύλλα 5,686 ὑπὸ 124 ἄλλων φίλων μας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 98 διέθεσαν ἂνὰ 52 φύλλα, οἱ δὲ λοιποὶ 26 διέθεσαν ἄλλος 39 φύλλα, ἄλλος 36, ἄλλος 35, και ἄλλοι ὀλιγώτερα.

Τὸ ὅλον λοιπὸν διετεθήσαν διὰ τοῦ ξεσπαθώματος μέχρι τῆς 31 Μαρτίου: Δι' ἐγγραφῆς συνδρομητῶν φύλλα 20,364 Δι' ἀγοραστῶν κατὰ φύλλον » 2,084

Τὸ ὅλον φύλλα 22,448

Τὰ ὅποια ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἐτησίαν συνδρομὰς 432, γνωστοῦ ἔτους ὅτι κατ' ἔτος ἐκδίδονται 52 φύλλα, και ἐπομένως ὁ ἀριθμὸς 22,448 πρέπει να διαιρεθῆ με τὸ 52, διὰ να εἰρησθῆ ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐτησίων συνδρομῶν.

Αἱ 432 αὐταὶ συνδρομαὶ εἶνε ἐπάνω—κάτω τὸ τέταρτον τῶν ἀπαιτούμενων να προστεθῶν κατ' ἐλάχιστον ὄρον, διὰ να γίνῃ κατορθωτὴ ή ἐκδοσις τοῦ φύλλου με χρωματιστὰς εἰκόνας κτλ. ἐπομένως ἐκτὸς τῶν προστεθεισῶν 432, πρέπει να προστεθῶν ἄλλα 1300 τοῦλάχιστον ἐτήσια συνδρομαί. Ἐ, δὲν εἶνε πολὺ. Και πρὸς τοῦτο ἐπιτίω, εἶμαι βεβαία μέλλον, ὅτι ὅσοι οἱ φίλοι μου, ξεσπαθῶσαντες και μὴ θὰ ἐντείνων τὰς προσπάθειάς των και ὅτι μέχρι τῆς 20ῆς Μαῖου θὰ ἔχη συμπληρωθῆ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς, διὰ να ἔρχωμεν τὴν πολυτελεῖ ἐκδοσιν κατὰ τὴν δευτέραν ἐξαμηνίαν.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ 7ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος τρέχει. Εἰς αὐτὸν θὰ λάβουν μέρος ὅσοι οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι, και ἀκόμη ὅσοι θὰ ἐγγράψων συνδρομητὰς ὄχι μόνον μέχρι τῆς 20 Μαῖου,— ή ὅποια εἶνε ή τελευταία προθεσμία τοῦ Εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος και τῆς ἐγγραφῆς ή ἀνανεώσεως με δικαίωμα Λαχείου,— ἀλλὰ και μέχρι τέλους Νομβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμμά:—Τοτό, ἐμένα ἀγαπᾶς πὸ πολλὸ, ή τὸ γλυκό; Τοτός:—Ἐσένα, γιατί θὰ μοῦ δώτῃς και γλυκό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ή Ἑλλάς Ὁ Γιωργος ποῦ ἀγαπᾶ να ὀμιλῆ ὄλω και ὑπερκαθαρεύουσα, εἶπε μιά μερά:—Ὀψ! ἔρια ἐκτῆσατο ή καρδιά μου! (Ἦθελε να πῆ: ἐμάλλινα ή καρδιά μου.) Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκυράνι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ Με ὕγιαν και χαρὸν, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, τὸ Ἅγιον Πίσχα. Χριστὸς Ἄνεστη!—Ἄληθῶς ἀνέστη! Εἰς ὄλου; στέλλω τὸ φίλ τῆς ἀγάπης.

Τόπος δι' ἐκτενῆ Ἀλληλογραφίαν δὲν περῖσσει σήμερον. Ὅσοι μου ἐγράφατε αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, θάρκεσθητε κατ' ἀνάγκην εις ὀλίγας λέξεις.

Συναδέσσω Μακεδονία, τὰ φύλλα ὄλων τῶν συνδρομητῶν μαζί, παραδίδονται τακτικώτατα κάθε Παρασκευὴν εις τὸ ἐδῶ Ταχυδρομείον. Ὅστε διὰ κάθε καθυστέρησιν πταίουν τὰ ταχυδρομεία σας και οἱ διανομῆς σας. Εἰς αὐτοὺς να κάμνετε τὰ παράπονά σας.

Εὐχαριστῶ και διὰ τὸ νέον ξεσπαθῶμα Ἀθῆνατος Ἑλλάς. Ναι, εἶμαι βεβαία ὅτι ἐγὼ ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν θὰ ἐπιτρέψων να μεταωθῆ τὸ σχέδιον, ἀφοῦ μάλιστα ὀλίγοι ἀκόμη συνδρομητὰ ἀπαιτοῦνται.

Δὲν εἶνε ἀσυνταξία, Μαγεμένο Ἀγοροιάλι, τὴν ἀστάλη ἀπὸ τὸ... Εἶνε σύνταξις ὀρθοτάτη τῆς δημοτικῆς, και τὸ μεταχειρίζομαι ὀσάκις τὸ ψευδώνυμον,— ὅπως τὸ ἰδικὸν σου,— εἶνε ἐπίσης τῆς δημοτικῆς.

Ἀκριβῶς θυμωμένη; ὄχι, Κικὴ Ἀμῆν! λυπημένη ὄμως; διότι μ' ἐλησμώνησες τόσοσ καιρόν, ναι, ἤλιον. Ἐννοεῖται ὄμως, ὅτι ἄμα ἔλαβα γράμμα σου, ἐπαρηγορήθηκα. Γράψε μου τώρα συχνὰ.

Ἡμεῖς, Μποῦμ, δὲν ἀνακατεῦομεθα εις τὰ γλωσσολογικά, οὔτε θὰ ζητήσωμεν ποτὲ τὸ αὐτὰ βραβεῖα. Γλώσσα ἀρχαῖουσα, ἀποκλειστοῦ τὴν ὀμιλουμένην, διὰ τὴν Διάπλασιν ποῦ ἀπευθύνεται και πρὸς μικρὰ παιδιὰ, θὰ ήτο ἀστείωτῆτη. Φαντάστω τὴν Κυρὰ Μάρηθον διηγομένην τὰ παραμῦθὰ τῆς εις τὴν γλώσσαν τοῦ Ξενοφῶντος!

Εὐχαριστῶ πολὺ, Σανθὸ Ἐγγλεῖόπουλο, και διὰ τὴν ὠραίαν ἀποστυγίδα, και διότι ἐνθυμήθης να μοῦ γράψῃς ὕπτερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον σιωπῆς. Νὰ ἰδῶ τώρα τί θὰ κάμῃς... Τί λέγεις, Ἀρχαία Ἑλλάς! Ἡ Κυρία Παστακρέμα εἶνε διὰ νήπια; Ὅχι, ὄχι! σὲ βεβαίω ὅτι εἶνε κωμωδία, τὴν ὅποιαν και οἱ μεγαλειότεροι παρακολοῦθοῦν με ἡδονήν.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΡΦΩΝ

Ο Σύλλογος «Ὁραία Χίος», ἐκ τῶν εἰσπράξεων τοῦ λαχείου του, μοῦ ἔστειλε φρ. 8 πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1908 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5 τῆς 1907 συστηθέντος ἀπόρου ἐν Βόλῳ. Εὐγε εις τὸν ἀκάματον Σύλλογον!

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ή ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεῖται ὀπὸ τοῦ δικαίωματος φρ. 1.] Τὰ ἐγκρινόμενα ή ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εις ἀγῶνα, και ὅσα ἀπὸ κ. εις κορτίαια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Λάβαρον τοῦ Πανς πιστημίου, α. (Ε. Δ.) Ἐυαθῆς Χίος, κ. (Μ.

Ε.) Ξεντευμένος Κεφαλήν, α. (Α. Κ.) Σταυραστός του Πηλίου, κ. (Α. Α.) Αιγύπτιος Ομογενής, α. (Σ. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτείνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λογόν διά τρέτος τούτου, πρὸς τοὺς έχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης λογόν διά τὸ ἔτος τούτου. Προτάσεις με δνόματα, ἢ με ψευδώνυμα καθρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νῆνταλ-λάξουν: ὁ Ναυτοπαις τῆς Θυέλλης με τὸ Πενκοστόλιστο Νησί, Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν καὶ Πολύτιμον Αἶθρον—ἡ Πατριώτισσα Περ-γολόσσα με τὸν Ψιθῦρον τῆς Αἴρας, Χιδόν τοῦ Ταυρέτου καὶ Ἀγκάδην—τὸ Διαβολάκι τῆς Σιασίλας με τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσα-κιάδα, Δεκαοκταεῖδα Ὀρειοπόλον καὶ Διαβολάκην—ὁ Διάττων Ἀστὴρ με τὴν Σο-ργάταν Μπετόβην καὶ Ἠχώ τῆς Καρδίας—τὸ Φῶς τῆς Νυκτός με τὸν Ἑλληνικὸν Ἀστέρην, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου καὶ Νι-ρηίδα τοῦ Αἰγαίου—ἡ Ἡρώϊς τοῦ Μεσο-λογγίου με τὸ Μαγεμένο Ἀρογιάλι, Ριγ-ολέτιον καὶ Ἑθνικὸν Ἐγώϊον—ἡ Κίχη με τὸ Σκέρσο, Ἑλληνόπαιδα καὶ Μεγάλην Ἰδέαν—ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά με τὴν Κόρησαν τῆς Φουλλανδίας, Νεράϊδαν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Μπόμην—τὸ Χιονισμένον Λά-σος με τὸν Ἀστρον Ἐσπερινόν, Τροβατόρε καὶ Κάκρον—ἡ Σανθὴ Φοῖβη με τὸ Ἀστρον Ἐσπερινόν καὶ Ζήτω ἢ Ἑλλάς—ἡ Ἀργὴ με τὴν Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλαν, Ἀπο-ψιν τοῦ Βοσπόρου καὶ Αἰγυπτίαν Βασιλό-παιδα—ἡ Ἰακωνθὴ με τὴν Ἀργὴν, Νικην καὶ Ἀσπριν τοῦ Βοσπόρου—ἡ Προποντίας Αἴρα με τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Μαγεμένο Ἀρογιάλι καὶ Ἀστυχὴ Ἰαρο-ξίν—ὁ Ἄγγελος τῆς Ἑλλάδος με τὴν Μυ-σοσιίδα, Μαγεμένο Τριαντάφυλλον καὶ Αη-μοσημένον—ἡ Μαγαμένη Γαζία με τὴν Ἰδανικότητα, Μαγαμένη Φύσιν καὶ Ζήτω ἢ Ἑλλάς—ὁ Ἀτρόμητος Γυμνασιόπαις με τὴν Ἐνθουσιώδην Ἑλληνίδα—ὁ Ἑθνικὸς ὕμνος με τὸν Κόμητα Κάτι τι, Σκέρσο καὶ Ψωμίαν—ἡ Ἑλληνικὴ Λόξα με τὸ Λαφρο-στεφανομένο Ἀρμα, Λοιμισσαν τῶν Σα-λόνων καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα—τὸ Μαγεμένο Ρόδον με τὸν Κόμητα Κάτι τι, Ὑπερ Πατρίδος καὶ Μυροβόλον Χαραυγὴν—τὸ Βόρειον Σέλας με τὴν Μελαχροινὴν Ἀ-φροδίτην, Ψύλλον στ' Ἀγροὺς καὶ Διακριθεῖ-σαν Ἀρσακιάδα—τὸ Μενεξεδέριον Ὀρειο με τὸν Σνυλοκαυγῆν, Ἀναποδογρισμένο Τριαντάφυλλον καὶ Ἀπομακρυσμένο Ἑλλη-νόπουλον—ὁ Ριζοσπάστης με τὴν Σαν-θὴν Μομὴν καὶ Μελαχροινὸν Ἑλληνόπου-λον—ἡ Κόκκινη Γραβιά με τὸ Μελα-χροινὸ Ἑλληνόπουλον, Κόμησαν τῆς Φουλ-λανδίας καὶ Μελαχολικὴν Ὀρειοπόλον—ἡ Μελαχροινὴ Ἀφροδίτη με τὸ Ταπεινὸ Για-σεμί καὶ Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα—ἡ Εἰκο-στὴ Πέμπτη Μαρτίου με τὴν Ἡμέραν τῆς Ἀνεξαρτησίας, Κυρίαν Παράξενην καὶ Κάροον τῆς Ἀστυνομίας—τὸ Μενεξεδέριον Ὀρειο με τὸ Μενεξεδέριον Μπουκιάτι, Μονάκιβην Σανθούλαν καὶ Αἱματόβερετον Μακεδονίαν—ἡ Μελίξανθος Κόρη με τὴν Μαργαρίταν Στέφαν, Νυκτερινὴν Σιγαλιὰν καὶ Λαφροστεφὴ Σημαίαν—ὁ Μυροβόλον με τὸν Αἰγύπτιον Πρίγκιπα, Χαράν Θεοῦ καὶ Ἄνθος τοῦ Πηλίου—ἡ Φατμὴ Χαροῦ με τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἑλλάδα τῆς Ἑλευθερίας—τὸ Μενεξεδέριον Μπουκιάτι με τὸ Μενεξεδέριον Ὀρειο, Ὀρειον τῆς Κύ-πρου καὶ Ἀστυχὴ Ἰαροξίν—ὁ Γιάννης Ἀγάννης με τὴν Κυρίαν δὲν με Μίλει καὶ Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλον—ἡ Ἐνδοξὸς Ὑδρα με τὴν Μαγαμένη Φύσιν, Ἀνθισμέ-νην Ἀμυγδαλιὰν καὶ Ρευβάουσαν Καρδίαν

—τὸ Τριαντάφυλλον Μπουκιάτι με τὴν Μελαχολικὴν Σεληνολόγίδα καὶ Μελαχρο-ινὴν Ἐρημίδα—τὸ Μαγεμένο Τριαντά-φυλλον με τὴν Ἠχώ τῆς Καρδίας καὶ Ἀρμα τοῦ Φοῖβου—ἡ Μυροβόλος Χαραυγὴ με τὴν Ἑλληνικὴν Λόξαν, Μαγαμένην Ρόδον καὶ Γλυκαίαν Ἀμμουδιάν—ὁ Ριγολέτιος με τὴν Μιμώζαν, Ἰερὴν Ἄλιον καὶ Μαγαμένην Φύ-σιν—ὁ Κέρβερος με τὸ Βαρολάκην—ἡ Κόρησαν τῆς Φουλλανδίας με τὴν Ἐμ-πνευσμένην Καλλιτέχνίδα, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων καὶ Ἑλλάδα τῶν Ἀστυχῶν—ὁ Φοῖβος Εὐδότης με τὴν Ἐμπνευσμένην Μου-σικόν, Σοφίαν Μπετόβην καὶ Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα—τὸ Γλυκοχάραμα με τὸν Χια-κὸν Οὐρανόν, Χιακὸν Ἀμύρα καὶ Ἀστέρην τῆς Χιον—ἡ Εὐχὴ τῆς Μάγνας με τὸ Ζι-ζάνιον Καίρου, Καίσιον τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἄετι τῆς Ἑλευθερίας—ἡ Ἐνδοξὸς Ἑ-λευθερία με τὴν Μαγαμένην Γαζίαν, Λευκὴν Περιστερὴν καὶ Ἀστέρην τῆς Χιον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἑθνικὸν Στόλον, Ἑλληνικὸ Φιλότιμο (τὸ τελευταῖο σου γράμμα, ἔ; κατεργάφη!) Ριγολέτιον (ὁ ὁποῖός μου γράφει διὰ τὰς ὤ-ραιας ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς εἰς τὸ Παρ-θεναγωγεῖον Χιλ.) Ὀνειρον τῶν Ἀργάρων (εὐχαριστῶ θερμῶς; κατάλογον ὅμως δὲν εἴμ-πορῶ νὰ σοῦ σταίλω;) Αἰγυπτίαν Βασιλό-παιδα (με τὴν ταυτόσημον... πρωταπολιτὴν) Χρυσόμαλλον Δέρας (φύλλον καὶ ἀπάντησις ἐστάλησαν) Θουμάστιαν τοῦ Βεργαροῦ (ἔστειλα) Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰς ταϊνίας;) Παιζουλοισμὸν (νὰ μὴ με μαλώνετε; καθένάς με τὴν σειράν του καὶ με τὴν ἡλικίαν του) Γλυκοχάραμα (ἔστειλα; περιμένω τὸ ἀνέκδο-τον) Ἑλληνόπαιδα (ἐπράξῃς λοιπὸν τὸν κληρὸν σου;) Ἰδανικότητα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ἐξοπέθωμα) Γλυκαίαν Ἑλ-πίδα (ἔστειλα) Μυροβόλον Χαραυγὴν (τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμον ἀνήκει εἰς ἄλλον) Εὐχὴν τῆς Πατρίδος (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ γενναῖον ἐξοπέθωμα καὶ δι' ἐκείνην γράφει;) Κήρυκα τοῦ Δικαίου (ἔχει καλῶς;) Ναυαρχον τῶν Ἀσιατικῶν (ἔστειλα) Μιμώ-ζον, Ριζοσπάστην (ἑλληφεις γῶρον—τίποτε ἄλλο!) Μαργαρίταν Στέφαν (ναὶ αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου; διὰ τὸ ἄλλο πού γράφεις δὲν πειράζει; εἶμαι βεβαία περὶ τῆς ἀγάπης σου) Κόκκινην Γραβίαν, κ.π. κ.π.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἐκάθ' ἐμὴ τὴν 8 'Α-πριλίου, ὁπαντήσω εἰς τὸ προσχέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλ-λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πε-ραιῶς μέχρι τῆς 22 'Απριλίου ἐν τῶν Ἐπαρ-χιῶν μέχρι τῆς 2 Μαΐου ἐν τοῦ Ἐξωτε-ρικοῦ μέχρι τῆς 16 Μαΐου.

190. Δεξιγύριφος. Ἐνόμω δύο ζῶα Καὶ βλέπω με χαρὰ μου Πῶς τελειώνει ὁ μήνας Καὶ παίρνω τὸν παρὰ μου. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀνόητο Κορίτσι.

191. Μεταγραμματισμός. Κάποι' ἀσθένεια δεινὴ Ἄν ἀλλάξῃ ἕνα τῆς γράμμα, Εἰς ἐκεῖνο πού ὄδηγεῖ Ὅα μεταβληθῇ ἐν τῷ ἄμα. Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Πανδώρας

192. Δικτυοτόν. 1.—Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 2.—Φυτὸν πάγκοινον. 3.—Ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου. 4.—Ἀρχαία Βασιλοπαις. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδος τῆς Νύκτας

193. Μεσοσιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμέ-νων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἀρχαῖον στρατηγόν: 1, Ὀπλον; 2, Ἀρχαία πόλις ὀνομαστή; 3, Νῆσος τοῦ Ἰουνίου; 4, Χώρα τῆς Μ. Ἀ-σίας; 5, Ἀρχαῖος μυθοποιός; 6, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

194. Μικτόν. π-ε-κλρξζς-εα-κ-ο-π-τνς-ου Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοινοναροθρεμμένης

195. Γρύφος παρατατικός. Μέλος τοῦ προσώπου.—Ἀρθρον θηλυκόν.— Τροφὴ γλυκεία.—Χώρα τῆς Ἑλλάδος.—Ἀν-τανυμία γένους οὐδέτερον.—Ἀρθρον οὐδέτε-ρον.—Ἐπίρρημα τρόπου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολέουκου Λαβάρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8. 72. Ἄπουλια (α, ποῦ, Ἀσία.)—73. Δι-καίος (ι) ἄδικος.—74. Ρῆον—ἄρον. 75. ΣΙΦΝΟΣ 76. Ἀγάπα τὸν πλη-σιον σου ὡς σεαυτόν. ΓΛΕΩΣ (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν ΦΕΡΕ (Ἄνω δεξιῶν, προχωρεῖ βουστροφρεθόν.—77 ΝΩΕ 79. 1, Γῆρας φορ-τιῶν πάντων βαρύτε-ρον. 2, Πλοῦτη ἐμπόρων ἀνέμων πνοαί. 3, Καλῶς πένεσθαι τοῦ κακῶς πλουτεῖν προτι-μώτερον.—80. ΓΡΥΨ-ΑΓΑΡ (Γρανικός, Ρ.Γα, Υλακή, Ψαρά.)—81. Μετ' ἀμου-σίας μὴ ζῶην.—82. Ἡ πον προσέμενος ζει ἴσθι ἐν συνέσει, (ὄπ' οὐ πρὸς υἱέ μ' ἐν ο-φεί εἰς θῆ-ἐν σὺν ἐς ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλῆ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον με παρὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κερφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διηλώνονται τῶν 15 πληρώνο-νται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παρὰ ἢ ἀπλῆ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ἐπιλογίζεσθαι ὡς ἔξ λέξεις ἀπλῆι.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελλίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Ἄγνωστία Βασιλόπαι, Γαζία, Φιλότιμο, Ἀστὴρ Χιον. Ὑπάγετε ὀπίσω μου Σατανάδες! μὴ με σκανδαλίσετε.— Ἰδανικό-της. (H, 202)

Μεγάλη Ἰδέα, Γεωργάκη, θερμὰ συχα-ρήθηρα. Κυρία Παράξενη, reignoir!! καλὰ ἀμ' ρακοσυλλέκτης;; Γκουταμπιανέ, πότε;;—Ἀθάνατος Ἑλλάς. (H, 203)

Ἄγνωστία Βασιλόπαι! ἂν ἐκνήγησα τὸν κλέπτην!; ἐρωτῆς κηλόα; μὰ, γιατί δὲν ἤλθες καὶ σὺ νὰ μοῦ βοηθήσῃς; Ἀνεκά-λυψες! ἔ; ποτέ!—Χιακὸς Οὐρανός.

Ἰδανικότης, Μαγαμένη Γαζία, ἔτσι κάνουν ἔξω χωρὶ σὰς προκειμένου περὶ ἐγγρα-φῆς μέλους τινός; Ὄκτω γρόσια! Ἐπι-πρόδρον! Ἐννοιά σὰς καὶ θὰ ὄητε! πρὸ πάντων σὺ, Παναγιώτατε!—Χιακὸς Ἀστὴρ. (H, 205)

Σιταράλιον, Μαρία; Μὰ αὐτὸ τὸ μαύρι-σμα ἦτο τρομερόν! Κόκκινα βραχιό-λια; ἔσπασαν; Ἰουλία, κοραμπιδές, Ιο parto.—Μιμώζα. (H, 206)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ἀπρηθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΕΤΡΗΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ ΛΕΠ. 20, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ Φρ. Χρ. 0,20, ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΝ Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1908, ΕΤΟΣ 30ον.—Ἀριθ. 21

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια) —Ὡστε, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός, ἐφυγε χωρὶς νὰ σέ φιλήσῃ; —Δὲν τὸν εἶδα διόλου, ἀπήνητησεν ἡ Ἰλκα. Καὶ ἀπὸ βραδύς ποῦ μ' ἐφίλησε κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ νοῦς του ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἄλλου... —Ἴσως θὰ ἐσκέπτετο κάτι ποῦ τὸν ἀνησυχοῦσε, παρετήρησεν ὁ Πρόξενος. Τῷ συνέθη ἄρ' ἀγέ τίποτε δυσάρεστον κατ' αὐτάς; —Δὲν ξεύρω... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε γυρίσῃ στὸ σπι-τι, ἀνθυμᾶσθε, ἀργότερα τοῦ συνήθους. Καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι τὸν ἐκράτησε περισσότερον ἐ-να μᾶθημα.

—Πραγματικῶς, ἀπεκρί-θη ὁ ἰατρός, καὶ μοῦ ἐφάνη πλέον ἀφρημένος τοῦ συνή-θους. Ἄλλ' ἐπιμένω εἰς τοῦ-το, ἀγαπητὴ μου Ἰλκα: Με-τὰ τὴν ἀναχώρησίν μας, τί ἔκαμεν ὁ πατέρας σου; —Μ' ἐκαληνύκτισε καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐπῆγα νὰ κοι-μηθῶ. —Κατόπι δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐδῆχθῃ καμμίαν ἐπίσκεψιν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν νὰ προέκυψεν, αἰφνιδίως, ἢ ἀνάγκη τοῦ τα-ξειδίου; —Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις. Στοχάζομαι ὅτι πρέ-πει νὰ ἐκοιμήθῃ ἀμέσως, διό-τι δὲν ἀκουσα κανένα κρότον ἐωσότου ἐκοιμήθηκα κ' ἐγὼ. —Ἡ ὑπρέτρια ὅμως δὲν εἴμπορεῖ νὰ τοῦ ἔδωσε καμ-μίαν ἐπιστολήν, ποῦ νὰ ἔφθα-σεν ἀργότερα;

—Ὄχι, γιὰτὸ μου εἴμπορῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι ἡ θύρα μας δὲν ἀνοίξε πλέον, ἀφοῦ ἐκλείσθη ὅταν ἐρύγατε σεῖς. —Εἶνε βέβαιον λοιπὸν ὅτι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ ταξεῖδι του ἦτο πλέον ἀ-ποφασισμένον... —Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! προσέ-θεσεν ὁ κ. Δελλαπόρτ. —Καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός Χαμίν. Τὸ πρῶτ' ὅμως, ἀφοῦ ἐδιάβασες τὸ γράμμα ποῦ σοῦ ἄρισε, δὲν ἐζήτησες νὰ μάθης

ποῦ ἐπῆγε φεύγων ἀπὸ τὸ σπιτί; — Πῶς ἤμποροῦσα νὰ τὸ μάθω; ἀ-πεκρίθη ἡ Ἰλκα; ἀλλὰ καὶ διὰ ποῖον λόγον; Ὁ πατέρας μου ἀνεχώρει διὰ κάποιαν αἰτίαν, τὴν ὅποιαν ἔκρινε κα-λὸν νὰ μὴ ἀνακαινώσῃ εἰς κανένα, οὔτε εἰς τὴν κόρην του... Ἄν ἀνησυχῶ τώρα, δὲν ἀνησυχῶ διότι ἀνεχώρησεν, ἀλλὰ διότι ἡ ἀπουσία του παρατείνεται. —Ἄ, μπᾶ! δὲν ἔχεις δίκην! ἀπε-κρίθη ὁ ἰατρός, θέλων νὰ καθησυχάσῃ τὴν νεᾶνίδα; ὁ πατέρας σου εὐρίσκειται ἀκόμη ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποῦ ἔταξε, καὶ ἀπόψε, ἢ τὸ πολ-λὸ αὐρὸν τὸ πρῶτ', θὰ ἐπιστρέψ-ῃ χωρὶς ἄλλο! Κατὰ βάθος ἴσως ὁ ἰατρός ἀνησυχεῖ μᾶλλον διὰ τὴν μυ-στηριώδη αἰτίαν τοῦ ταξειδίου, παρὰ διὰ τὸ ταξειδίον αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Μετὰ ταῦτα, ὁ κ. Δελλαπόρτ καὶ αὐτός, ἀποχαριτεθῆσαντες τὴν Ἰλκα, τῇ ὑπεσχέθησαν νὰ ἐπανέλθουν τὸ βράδυ διὰ νὰ μάθουν τὰ νεώτερα περὶ τοῦ Δημητρίου Νικολέφ.

«Ὁ Δημήτριος Νικολέφ!...ἀνεκράξεν ὁ Ταγματάρχης. Αὐτός! μὰ δὲν εἶνε δυνατόν!...» (Σελ. 162, στ. γ')

Ἡ νεᾶνις τοὺς παρηκολούθη-σεν ἀπερχομένους, καὶ ἔμεινε εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας (*) μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐξη-φανίσθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου. Τότε δὲ μόνον, σκεπτικῆ, με μαῦρα προ-αισθητήματα, ἡ Ἰλκα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Σχεδὸν τὴν ἴδιαν ὥραν, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ, ἀπεκαλύπτετο γεγο-νὸς σχετικὸν μετὰ τὸ ἐγκλήμα τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἔθετε τὸν ἀστυνόμον ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δράστου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ πρῶτ', (*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 157.